

cestu za vodou. Šla jsem už hodně dlouho. Byla rosa, takže jsem měla úplně mokré nohy. Konečně jsem uslyšela potok. Došla jsem k malému potůčku. Nabrala jsem do všech flašek průzračně čistou vodu. Vylekal mě zvláštní zvuk. Rozhlédla jsem se kolem a najednou jsem uviděla Terku. Nemohla jsem uvěřit svým očím. Padly jsme si do náruče. Povídala mi celý svůj příběh. Byla jsem šťastná, že jsme zase spolu, dovedla jsem ji ke Kláře. Do rána jsme už nezamhouřily oči. Bály jsme se, že nás najdou. Vymýšlely jsme, co dál.

Za rozednění jsme vyšly. K moři to už nebylo daleko. Pohled na rozbouřenou hladinu nás ale vyděsil. Vůbec jsme netušily, jak se na ostrov dostaneme. Chvíli jsem se upřeně dívala na divoké moře. Po chvíli jsem zvedla ruce a hladina se rozestoupila. Ukázala se před námi úzká cesta, po které jsme se dostaly až na ostrov. Nebyl čas přemýšlet o tom, jak jsem to dokázala.

Pořád jsme měly hodně velký strach, že nás Abigail dožene. Musely jsme ale dál. Zastavily jsme se až uprostřed ostrova. Kolem nás se rozprostíral hustý les plný pestrobarevných motýlů a zvláštních tvorů. Musely jsme si dávat pozor na nevyzpytatelná jezírka, která byla doopravdy všude. Když jsme popošly o kus dál, objevil se před námi nádherný dům porostlý břečťanem. Bylo nám jasné, že jsme dorazily do cíle. Bylo nám jasné, že jsme tu, ale vůbec jsme netušily, co máme udělat.

Stály jsme bezradně před domem. Najednou se zvedl silný vítr. Nevěděly jsme, co se děje. Postupně se z šumění větru začala vyvíjet tajemná melodie, která nás okouzila. Ani nevím jak, ale začala jsem zpívat s větrem.

*To, co vždy bývalo a je v mém srdci,
je teď otázkou jen této jediné noci.
Věř, že při tobě vždy budu stát,
už nemusíš se ničeho bát.
Nebylo to vždy lehké sic,
ted' věřím, že bude to hezké víc a víc.*

Zpívala jsem čím dál hlasitěji, přestávala jsem vnímat, co se děje kolem mě. Vítr sílil, já se točila s ním.

Najednou vše ustalo a přede mnou se objevila krásná žena. Tušila jsem, že je to Olivie. Přesto jsem se jí musela zeptat. Žena se představila krásným jemným hlasem. Nemohla jsem si vzpomenout, koho mi ten hlas připomíná... Najednou jsem řekla: „Mami?!“ Olivie mě se slzami v očích pevně objala... pomalu jsem zavřela oči.